

Creșterea spirituală (1)

Cum ajung eu de la statura de bebeluș la statura de om mare?

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 26.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Introducere

În viața mea am ținut de mai multe ori prelegeri biblice și am dat îndrumări cu privire la „creșterea spirituală”. În lunile trecute am fost deodată confruntat deseori cu această temă. Printre altele, eu însumi m-am ocupat iarăși intensiv cu această temă. Mă consider că nu sunt un mare specialist în acest domeniu, sau ca „tată”, care poate spune „copiilor” cum trebuie să înțeleagă aceasta (compară cu 1 Ioan 2.13,14). Cei drept, pot spune cu conștiința împăcată, că în ultimii zece ani s-au petrecut foarte multe lucruri cu mine, atât în viața personală cât și în viața de Adunare, unde iau parte. Experiențele au contribuit desigur la o oarecare creștere spirituală a mea. Cu toate acestea rămâne o misiune grea, să spui ceva pe înțeles despre creșterea spirituală, căci niciodată nu se poate vorbi despre aceasta ca despre un proces care s-a încheiat la cineva. Chiar dacă ai douăzeci și cinci de ani, cincizeci sau șaptezeci și cinci de ani, procesul creșterii spirituale nu încetează niciodată. Dar din fericire aceasta nu trebuie să ne descurajeze, ca în nici un caz să nu se înceapă cu procesul de creștere spirituală sau cel puțin să se mediteze asupra lui.

Prea tânăr ca să cresc?

Sunt o mulțime de oameni în jurul nostru care se confruntă cu problema siguranței mântuirii. Foarte frecvent se întâmplă că sunt oameni care abia pe patul de moarte găsesc adevărata pace cu Dumnezeu. Deoarece aceasta are loc așa de des, la unii s-a cuibărit treptat gândul, că așa trebuie să fie. Modelele de comportare au înclinația de a deveni legi. În unele biserici este așa, că dacă un tânăr sau o tânără face cunoscut că este întors sau întoarsă la Dumnezeu, i se spune: pentru aceasta tu ești prea tânăr, nu este nicidecum posibil să fie așa cum spui; pentru aceasta tu nu ai trăit destul, ai cunoscut prea puțin nenorocirea, ai trecut prea puțin prin adâncimi. Cine realmente este de părere că certitudinea credinței se poate obține în cel mai bun caz la o vârstă înaintată, da, acela poate înțelege foarte puțin despre creșterea spirituală. Acest soi de oameni se luptă, ca să mă exprim așa, mereu cu întrebarea: Cum pot ajunge de la starea de embrion la starea de copil? Întrebarea, despre care de fapt este vorba, și anume, cum se poate ajunge de la starea de copil la starea de om matur, nu se pune deloc în felul acesta. Să obții certitudinea credinței nu este țelul suprem în viață, ea este numai un mijloc ca să se ajungă la ținta propriu-zisă. Ea înseamnă simplu, să te naști spiritual și să ai certitudinea că ești născut din nou. »Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți ... din Dumnezeu« (1 Ioan 1.12,13). »Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu« (1 Ioan 5.1). Dacă cu adevărat s-a primit Domnul Isus, atunci se poate ști în sfârșit cu certitudine: eu sunt un copil al lui Dumnezeu. Și desigur aceasta este o bucurie mare, și mai ales atunci când la o vârstă înaintată se ajunge la această siguranță.

Am observat, că pentru mulți este o surpriză mare, că după aceea există și o creștere spirituală. Ei sunt bucuroși că au ajuns la țelul măreț al certitudinii credinței, că după părerea lor Domnul Isus ar putea reveni imediat. Ei privesc atunci restul vieții lor cel mult ca pe un fel de anticameră a cerului. Ei petrec timpul așteptării cerului realmente util, prin aceea că, de exemplu, ei evanghelizează. Dar tema „creșterea spirituală” înseamnă foarte puțin pentru ei, nu pentru că ei nu vreau, ci pentru că ei n-au auzit prea multe despre ea.

Nu demult am auzit un predicator, care a dat impresia că dacă ești sigur de mântuirea proprie, atunci ești un credincios matur. Am încercat să-i explic, că se poate foarte bine ca și atunci când ești sigur de mântuirea proprie să ai încă credința unui copil mic. După aceea este nevoie de o parte bună din viață, ca prin creșterea spirituală să devii un credincios matur. Nimeni, care tocmai a ajuns la siguranța credinței, are o credință matură. Credința trebuie zidită. Aceasta este tema acestui articol.

Mai întâi vreau să încerc să fac înțeles care este înțelesul propriu-zis al creșterii spirituale. Vreau să încerc să fac aceasta prin aceea că voi arăta ce se întâmplă dacă nu crești. Îți voi descrie șapte semne caracteristice ale unui creștin imatur. Puneți întrebarea pe baza acestor șapte puncte, care este situația cu creșterea ta spirituală.

Creștinul copilăros

Apostolul Pavel atenționează clar pe corinteni, că unii dintre ei se comportau ca niște copii, și ei trebuiau să renunțe la aceasta: »Fraților, nu fiți copii la minte, ci la răutate fiți prunci, dar la minte fiți maturi« (1 Corinteni 14.20). Dacă cineva vrea neapărat să se comporte ca un copil, atunci el să fie prunc la răutate. Aceasta înseamnă: el trebuie să fie un om simplu (neștiutor), atunci când este vorba de lucruri rele. Dar în contrast cu aceasta stă: »la minte fiți maturi« (sau altfel tradus: în gândirea voastră).

În ce context stă acest îndemn? În Corint erau credincioși care aveau darul vorbirii în limbi. Ei se bucurau ca niște copii de lucrul acesta, erau așa de bucuroși, că atunci când erau împreună ca adunare fiecare trebuia să audă că ei puteau vorbi în alte limbi. Deseori nimeni nu înțelegea ce se vorbește și nimeni nu putea să traducă ce se vorbea, dar evident aceasta nu conta pentru cel care vorbea în alte limbi. Ei considerau grozav faptul că ceilalți credincioși puteau auzi că ei posedau acest dar. Apostolul Pavel numește o astfel de comportare ca fiind „copilărească”, „lipsită de maturitate”. Noi am spune „infantilă” (rămasă în urmă pe treapta dezvoltării copilăriei).

Nu doresc acum să discut despre darul vorbirii în alte limbi. Mă interesează faptul, că dacă s-a primit ceva de la Domnul, se poate proceda în chip copilăresc cu aceasta. Se poate, așa cum era aici în cazul corintenilor, fi prea plin de sine însuși și de talentele proprii. Când tocmai s-a venit la credință, desigur acest fel de comportare nu este așa de rău. Ca și copil mic nu poți pricepe totul deodată. Sunt credincioși care gândesc aceasta; ei consideră, că atunci când ai devenit credincios, imediat trebuie să înțelegi totul. Nu spun cu voce tare aceasta, dar ei se comportă așa.

Am auzit o întâmplare despre un bătrân al adunării dintr-o adunare. Acesta a spus predicatorului, care voia să boteze un tânăr, care tocmai venise la credință: „Nu poți boteza acest tânăr; dar dacă totuși îl botezi, nu voi mai da zeciuiala.” Conducătorul l-a întrebat care sunt motivele. Răspunsul a fost: „Am văzut ieri că a fumat”. Atunci conducătorul a răspuns: „Ascultă bine, fratele meu. Acest tânăr a venit acum o săptămână la credință. Trebuie el să știe deja totul și să înțeleagă totul?” Mai mult chiar: el a explicat precaut acestui bătrân de adunare, că atitudinea lui – amenințarea cu reținerea de la darea zeciuielii – într-un anumit sens era mai infantilă decât cea a tânărului, tocmai de aceea că bătrânul adunării ar fi trebuit

să fie cu mult mai matur. Nu mă interesează aici fumatul – cu toate că realmente ar fi mai bine să nu se fumeze – ci de ceea ce ilustrează această întâmplare. Acest tânăr era de abia de-o săptămână un copil al lui Dumnezeu, și totuși s-a cerut de la el, să se comporte ca un matur. Nu este copilăresc să ameninți cu reținerea zecuielii? Cât de lipsiți de îndurare putem noi rosti sentințe asupra copiilor lui Dumnezeu „născuți din nou”. Aceasta este cu adevărat pueril. Noi trebuie să oferim oamenilor posibilitatea să crească.

„Ai voie” să fi tânăr

Soția mea și cu mine avem până acum patru nepoți. Unul din ei are doi ani și jumătate și acum poate mânca singur. Este o fetiță și este destul de curată, și se poate vedea cum singură se necăjește, când îi curge mâncarea pe jos. Dar pur și simplu ea nu poate mai mult. Imaginează-ți că tatăl ei ar muștrului-o și i-ar spune: ce copil prost ești tu! Ești deja de doi ani și jumătate pe acest pământ și nu poți nici măcar să mănânci așa cum trebuie. Acesta ar fi cu adevărat un tată foarte prost. Dar este de necrezut să vezi cât de des în domeniul spiritual se vorbește în felul acesta credincioșilor. Eu aș spune mai bine: dacă ești întors de curând la Dumnezeu, ai voie să te porți copilărește! Tu nu trebuie să fi imediat „mare”. Dar cealaltă parte este: dacă ești deja de zece ani întors la Dumnezeu și ești încă tot așa de umplut de tine însuți, atunci sunt motive de îngrijorare! Vom vedea în continuare exemple în sensul acesta.

Dacă tocmai te-ai întors la Dumnezeu, atunci realmente nu este nici o problemă dacă te porți ca un copil, tot așa de puțin cum unui copil nu i se poate reproșa că este un baby, când tocmai s-a născut. Dar dacă după mulți ani ești încă un baby, atunci ceva decurge greșit. Se aud într-adevăr uneori mame care spun de copiii lor mici: „Dacă el, sau ea, ar putea rămâne așa.” Imaginează-ți că cerul ar împlini această „rugăciune”! După trei ani copilul ar fi încă un copil care se târăște, și după șase ani ar fi tot așa. Copilul trebuie să meargă la școală și conducerea școlii întreabă, unde este copilul, și ce se vede? El este încă un copil care se târăște. Atunci ne-am face griji mari! Dar ceea ce în viața normală este lucrul cel mai obișnuit în lume, acela că copilul crește, cu regret în viața spirituală nu este nicidecum de la sine înțeles. Nu numai cei întorși de curând la Dumnezeu, ci și credincioși, care sunt de mulți ani întorși la Dumnezeu, se arată a fi așa de umpluți de sine însuși ca și corintenii, care vorbeau în alte limbi cu multă plăcere, cu toate că nimeni nu-i înțelegea. Apostolul Pavel insistă ca mai degrabă să se practice acele daruri care duc la zidirea spirituală a celorlalți credincioși. Da, exact: să ții seama de ceilalți, este unul din multele lucruri, pe care credincioșii trebuie să le învețe.

Creștini influențabili

Cei întorși de curând la Dumnezeu sunt foarte ușor influențabili. Îi poți face să creadă orice. Citim în epistola către Efeseni 4.13,14: »... până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, aruncați și duși încoace și încolo de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în uneltirea răătăcirii.« Din versetul 13 devine clar, care este țelul pozitiv al oricărei creșteri spirituale: să devenim asemenea lui Hristos; vom reveni detaliat la aceasta. Dar partea negativă a lipsei creșterii spirituale este, că „copiii” sunt impresionabili de tot felul de învățături, care amenință să-i îndepărteze de Hristos. Așa cum

scrie apostolul Pavel colosenilor: »Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos« (Coloseni 2.8).

Copii mici nu au încă capacitatea de diferențiere, ei încă nu știu ce este bine și ce este rău pentru ei. Ei sunt încă copii pentru a ști aceasta. Dar dacă credincioșii sunt de zece, de douăzeci de ani întorși la Dumnezeu și încă se mai lasă întorși de orice vânt, atunci aceasta este un semn clar de lipsă de maturitate. Au rămas copii în credință, și pentru aceasta pe drept pot fi învinuiți. Faptul că cei întorși de curând la Dumnezeu sunt ușor influențabili este pe deplin înțeles și nu li se poate lua în nume de rău. Că cei întorși mai de demult la Dumnezeu sunt uneori încă așa de ușor influențabili este de neînțeles și trebuie să li se ia în nume de rău. Creștinii din Galatia nu erau de curând întorși la Dumnezeu; de aceea apostolul Pavel putea pe drept să le scrie: »Mă mir că treceți așa de repede de la Cel care v-a chemat prin Harul lui Hristos, la o altă evanghelie. Nu este alta.« (Galateni 1.6,7) Un alt exemplu găsim în 2 Petru 3.17: »Deci voi, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, aveți grijă să nu vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuți și să nu vă pierdeți tăria, ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.« Care este medicamentul împotriva a te lăsa târat de oamenii păcătoși prin tot felul de învățături greșite? În nici un caz acesta nu este în primul rând o misiune intelectuală, așa cum ar putea gândi unii. Nu, medicamentul este: creșterea în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos! Cu cât se cunoaște mai mult Domnul Isus, cu cât ești mai familiarizat cu harul Său, cu atât mai mult se stă tare pe picioare.

Creștinul care nu face deosebire

Al treilea semn caracteristic al creștinului nematurizat este strâns legat de al doilea: lipsa în capacitatea de diferențiere. Capacitatea de diferențiere spirituală este un semn al maturizării, și aceasta nu numai când este vorba de învățături greșite, ci tocmai în sens pozitiv. Este vorba de capacitatea de diferențiere în general: cum să trăim? Ce este plăcut lui Dumnezeu? Ce este binele și ce este răul?

În Evrei 5.11-14 citim: »... fiindcă v-ați făcut greoi la auzit. Căci deși de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși nevoie de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Căci oricine are parte numai de lapte, este neobișnuit cu cuvântul despre dreptate, căci este prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru aceia ale căror simțuri s-au deprins, prin exercițiu, să deosebească binele și răul.« Este remarcabil să se vadă cât de ușor copiii fac răul. Aceasta nu este din cauză că ei sunt răi în sine însăși, căci și copiii care iubesc pe Domnul Isus ajung ușor să facă răul. Cauza este, așa cum spune textul, că ei nu sunt încă exersați în „simțurile” lor, să deosebească binele și răul. Creșterea spirituală este deci un exercițiu al „simțurilor” – noi spunem: capabilitatea de înțelegere -, pentru ca credinciosul să învețe să diferențieze între bine și rău. El învață să aleagă drumul cel bun și să evite drumul rău. Mai târziu vom reveni cu detalii la acest loc din Scriptură; acum este vorba numai de a ilustra după ce se poate recunoaște un credincios imatur.

Creștinul legalist

Apostolul Pavel scrie galatenilor: »Așa de fără minte sunteți? După ce ați început prin Duhul, acum să sfârșiți în firea pământească?« (Galateni 3.3). „Sfârșit” înseamnă aici „maturi” (vezi capitolul 2). Reproșul apostolului Pavel adus galatenilor era, că ei încercau să crească »în firea pământească«. Apostolul compară aceasta cu starea de „copil” (Galateni 4.1-3). Ce era „carnal”, „copilăresc” la creștinii din Galatia? Este faptul că ei au căzut înapoi în regulile și poruncile legaliste, pe care voiau să le împlinescă, ca prin aceasta să fie plăcuți lui Dumnezeu. Dar aceasta însemna o viață prin puterea propriei naturi păcătoase, nu o viață prin adevărata putere a Duhului Sfânt!

Mulți creștini imaturi se comportă în felul acesta. Porunci, interdicții și reguli dau vieții lor o anumită claritate, și de aceea ei au nevoie așa de stringentă de acestea. Viața matură a unui creștin este complicată, ei i se pun multe cerințe. Este mult mai ușor când viața se derulează în interiorul zidurilor înguste de legi, reguli, porunci și interdicții. Dar în natura ei această legalitate este un semn al lipsei creșterii spirituale. Este un semn al copilăriei spirituale, atunci când un creștin se simte bine într-o astfel de lume apărată prin legi și interdicții. Este mult mai greu să trăiești în libertatea Duhului (compară cu Galateni 2.4; 3.13; 4.5,23,31; 5.1,13); pentru aceasta este nevoie de o măsură foarte mare de maturitate spirituală.

Creștinul neîntemeiat

Apostolul Petru ne descrie al cincilea semn caracteristic al creștinului lipsit de maturitate: »Ca niște prunci născuți de curând, să doriți din tot sufletul laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire, dacă ați gustat în adevăr că Domnul este bun. Aproiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu« (1 Petru 2.2-4). Aici se spune că noi avem nevoie de o argumentare bună, ca să creștem spiritual. Această argumentare conține, că noi »am gustat« (sau: verificat), că Domnul este bun. Scumpătatea Domnului Isus este un imbold uriaș pentru creșterea spirituală. Se știe că creșterea spirituală ne conduce tot mai aproape de El.

Dar pentru mulți există problema, că pe ei nimic nu i-a învățat, când este vorba de experiența că Domnul este bun. Ei nu sunt exersați în privința aceasta; aceea de a vedea bunătatea și mărimea Domnului Isus. Ei rămân copilăroși, și aceasta se manifestă de exemplu în aceea, că ei se preocupă cu mai multă plăcere de problemele și întrebările teologice. Ei se interesează de tot felul de lucruri secundare și își irosesc energia în aceasta. Ei rămân imaturi, prin faptul că în toate aceste dezbateri teologice niciodată nu pătrund în nucleul lucrurilor: la cunoașterea mărimii, gloriei, frumuseții, maiestății și grației Domnului nostru Isus Hristos. Un motiv mai minunat pentru creșterea spirituală nu există. Dar acei credincioși, care la mulți ani după întoarcerea lor la Dumnezeu rămân imaturi, vorbesc puțin despre Domnul. Ei sunt foarte plini de râvnă în a discuta probleme teologice, dar când este vorba de ceea ce trăiește în inima lor, când este vorba de Domnul, de ceea ce înseamnă practic Domnul pentru ei, nu se mai obține mult de la ei. Nu la toți, dar mulți nu mai au nimic de spus. Care este răul în acest caz? Sărăcia în creșterea spirituală.

Creștinul firesc

Al șaselea semn caracteristic al lipsei de maturitate spirituală este parafrizat de apostolul Pavel prin »carnali«: »Cât despre mine, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unor oameni duhovnicești, ci ca unor oameni de carne, ca unor prunci în Hristos. V-am dat să beți lapte, nu hrană tare, căci nu ați fost în stare s-o primiți și nici acum nu sunteți în stare, pentru că tot carnali sunteți.« (1 Corinteni 3.1-3).

Este interesant, că cuvântul grecesc pentru »carnali« din versetul 1 (*sarkikos*) și în versetul 3 (*sarkinos*) nu sunt același cuvânt. Numai o literă este diferită, dar cu toate acestea în greacă are importanță. Prima dată Pavel descrie cum erau corintenii, atunci când ei au venit la credință. Atunci el încă nu le putea vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci ca unor oameni de carne, aceasta înseamnă literalmente, că ei erau atunci încă „din carne”. Același cuvânt este tradus cu »de carne« în 2 Corinteni 3.3: »tablele de carne (făcute din carne) ale inimii«. Pavel nu se referă aici neapărat în sens negativ, că atunci corintenii erau oameni »de carne«; este simplu starea unui născut din nou care încă nu a avut timp să crească în Domnul și să se umple cu El. Ei sunt încă umpluți cu ei înșiși. Ei Îl preamăresc pe El, sunt mulțumitori pentru iertare, dar ei trebuie încă să învețe totul. Înainte de toate ei trebuie să învețe să nu mai privească la ei înșiși și să-și îndrepte inima pe deplin spre Hristos. Starea, în care se află cel nou născut, o caracterizează Pavel de aceea ca fiind »carne«. Corintenii întorși de curând la Dumnezeu aveau viața nouă, aveau iertarea, aveau mântuirea, dar ei încă nu cunoșteau cu adevărat pe Domnul. De aceea Pavel le putea vorbi numai ca unor copii mici în credință.

Dar totodată el spune, aceasta a fost atunci; atunci când ați fost născuți din nou era normal acest lucru, căci erați copii mici. Dar astăzi vă comportați încă ca niște copii mici. Și apoi el spune încă o dată în versetul 3, că ei sunt »carnali«, dar de data aceasta folosește alt cuvânt *sarkikos*. Cuvântul nu se referă la starea normală a unui născut din nou, ci la o stare păcătoasă (compară același cuvânt în 2 Corinteni 1.12; 10.4; 1 Petru 2.11). Corintenii înaintaseră cu câțiva ani în vârstă. Demult ei ar fi trebuit să ajungă la o anumită stare de maturitate. Dar cu regret ei nu s-au lăsat călăuziți de Duhul – așa cum de fapt ar fi trebuit să fie -, ci de carne. Și prin ce se poate vedea aceasta? Prin gelozia pe care o aveau unii față de alții, și prin cearta, pe care o aveau între ei. Acestea sunt lucruri care deseori nici măcar la noii născuți nu se întâlnesc. Dar la acești „oameni mari”, care totuși nu crescuseră, ieșeau la lumină astfel de lucruri.

În zilele noastre sunt multe comunități creștine care sunt infectate prin gelozie și ceartă. Uneori este o adevărată luptă de putere între persoanele conducătoare, care își revendică dreptul asupra unei comunități sau a unei grupe de comunități. Sau se ceartă cu voce tare asupra a tot felul de lucruri mărunte referitoare la doctrină sau lucruri practice, nu pentru că fundamentul credinței creștine este în pericol, ci pentru că se vrea să se păstreze dreptul propriu. De unde vine aceasta? Astfel de oameni sunt credincioși, dar evident au auzit puțin despre creșterea spirituală, în orice caz cunosc puțin din aceasta. De aceea este așa de importantă predica despre creșterea spirituală și despre mijloacele prin care se poate ajunge la maturitatea spirituală. Fiecare poate cădea o dată în gelozie sau ceartă; aceasta se poate întâmpla chiar și celui mai matur credincios. Dar când tot stilul de viață al unei astfel de persoane este caracterizat de aceste păcate, o astfel de persoană este un credincios „carnal”, care a înțeles foarte puțin din maturitatea spirituală.

„Timp liniștit”

Vom vedea mai detaliat, că pentru creșterea spirituală este foarte important să-ți iei timp pentru lucrurile spirituale ale lui Dumnezeu. Trebuie să vă mărturisesc, că am auzit pentru prima dată expresia „timp liniștit” când am mers la studiu. Am auzit despre aceasta de la studenți credincioși. În tinerețea mea n-am auzit niciodată despre aceasta – în orice caz nu-mi pot aminti. Creșterea spirituală, să întemeiezi o relație personală cu Domnul, să ai timp liniștit, la modul cel mai general: să vorbești despre ceea ce te preocupă lăuntric, să dai mărturie despre legătura proprie cu Domnul, despre ceea ce am învățat în această legătură, toate aceste lucruri erau pentru mine o realitate minoră. În adunările, în care mergeam, era mai mult vorba de întrebări doctrinare; la conferințe se putea discuta ore în șir despre acestea. Dar nu se găsea frecvent cineva care să vorbească realmente din sufletul propriu despre slăbiciunile și experiențele proprii, ca să încurajeze pe alții, care se luptau cu aceleași lucruri. Erau puține predici care se îndreptau în adâncul ființei noastre, ca să aprofundeze legătura noastră personală cu Domnul și să ne facă să creștem spiritual în El.

Nu este de mirare, că noi auzim în Scriptură de la diferiți apostoli, că între credincioși poate fi așa de multă invidie și ceartă (compară cu Romani 13.13; 2 Corinteni 12.20; Galateni 5.20,21; Iacov 3.14-16; 4.1,2). Creștinii sunt botezați, ei au depus o mărturisire, iau parte la masa Domnului, și apoi gândesc deseori pe jumătate inconștienți, că acum au obținut ce trebuia să obțină. Dacă tu iei parte cu credincioșie la strângerile laolaltă și la masa Domnului, aceasta este considerat că la tine totul este în ordine. Dar cine te-a întrebat vreodată, care este starea ta lăuntrică? Dacă mai ai bucurie în Domnul? Care este situația legăturii tale personale cu El? Ce progrese spirituale ai făcut în anul care a trecut?

Cu regret se acordă foarte puțină atenție acestor lucruri. Și acesta este unul din motivele pentru care există așa de multă ceartă și neînțelegere între credincioși. Încă noi ne comportăm spiritual deseori ca și niște copii (spun intenționat „noi”, căci eu nu vreau să mă ridic în această privință deasupra altora). Noi ne comportăm ca niște prunci, când permitem ca întreaga adunare să fie infectată cu astfel de lucruri, ca gelozia și cearta.

Creștinul lumesc

Ajungem la al șaptelea și ultimul semn caracteristic al creștinului imatur: »Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.« (Romani 12.2) Aha, gândesc unii, acesta este domeniul cunoscut: asemănarea cu lumea, și noi suntem împotriva acesteia. Și apoi se primește o listă lungă cu tot felul de lucruri exterioare, care ar trebui să fie pentru noi tabu lucruri „lumești”. Dar în Romani 12 nu este nicidecum vorba despre aceasta (în primul rând). Este vorba de asemănarea cu lumea în gândirea noastră, despre ceea ce are loc în lăuntru nostru. Cu regret sunt destul de mulți creștini care în comportarea lor exterioară fac o impresie foarte evlavioasă, și nu mă refer la aceasta în sens disprețuitor. Dar se informează cineva vreodată despre atitudinea inimii lor? Dacă s-ar putea privi în viața lor, s-ar putea de exemplu remarca, că în legăturile acestor creștini unii cu alții din punct de vedere spiritual nu este altfel decât între legăturile oamenilor din lume. Dacă i-ai asculta atent, s-ar putea observa că tot modelul lor de gândire, felul de a privi lucrurile, nu se deosebește prea mult de acela al

oamenilor obișnuiți din lume. Doresc să aibă costumul lor de duminică, și desigur: cred în Dumnezeu și Cuvântul Său; dar mentalitatea lor, felul de gândire, atitudinea de viață nu este mai bună decât a celor necredincioși.

De unde vine aceasta? Deoarece în viața lor ei nu au avut parte sau au avut prea puțin parte de procesul de „înnoire”. Cu alte cuvinte: ei au avut parte de puțină creștere spirituală, sau chiar nu au avut deloc parte de ea. Nu sunt ei credincioși? Ba da, desigur, Pavel scrie aici credincioșilor, care trebuie să fie înnoiți în gândirea lor. Căci faptul, că cineva a devenit credincios, încă nu înseamnă că automat felul lui de gândire și stilul lui de viață a devenit deodată asemenea celor ale lui Hristos. Pentru aceasta este nevoie de o adevărată metamorfoză sau transformare; acesta este înțelesul propriu-zis al expresiei de aici »să fiți transformați«. Cine face un început cu reala creștere spirituală, curând va fi îngrozit de gândirea în felul lumii din el și din alții. O astfel de persoană va dori tot mai mult ca toată gândirea ei, toată viața ei lăuntrică și tot stilul ei de viață să fie transformat potrivit cu Hristos.

Creștinul în maturizare

Dorim să privim acum partea pozitivă: semnele caracteristice ale creșterii spirituale adevărate. Probabil în primul rând ar trebui să luăm seama la întrebarea, care este scopul final al creșterii spirituale. Să crești bine înseamnă, printre altele, să crești în direcția bună. Unii tineri cresc mai mult în lățime decât în lungime, și cu siguranță aceasta nu este bine. Ca să putem aprecia dacă se crește într-un fel bun, trebuie să ai un instrument de măsură. Aceasta este valabil atât pentru creșterea trupească cât și pentru creșterea spirituală. În camera copiilor stă deseori o riglă pentru măsurat, pe care copilul poate citi totdeauna cât a crescut. Ar fi frumos dacă noi în sens spiritual am avea o astfel de „riglă pentru măsurat”, pe care noi am putea citi creșterea noastră spirituală. Este cu mult mai greu să constați cât ai crescut spiritual, decât cât ai crescut corporal. Scurt timp înainte de o prelegere despre creșterea spirituală am întrebat pe soția mea: „Astăzi trebuie să vorbesc despre creșterea spirituală; ce crezi tu, am crescut eu spiritual în anul trecut?” După un scurt moment de gândire mi-a răspuns: „Puțin, cred eu”.

Și tu? Ai crescut tu spiritual în anul trecut? Întrebarea este destul de importantă. Nu mă refer la creșterea în cunoașterea Bibliei, chiar dacă aceasta este importantă și folositoare. Nu, mă refer, dacă ai crescut cu adevărat spiritual. Probabil spui: de fapt nu știu bine ce să înțeleg prin aceasta. De aceea este așa de important ca noi să avem mai întâi un obiectiv bun, ca noi să vedem mai întâi unde trebuie să ne conducă creșterea noastră spirituală. Mai întâi trebuie să avem o riglă de măsurat bună. Dacă crești, dar nu ști în ce direcție de fapt trebuie să crești, s-ar putea să fie direcția greșită. Noi trebuie să avem o țintă, o riglă de măsurat. Încotro trebuie să ducă creșterea noastră?

Tradus de la: [Geistliches Wachstum \(1\)](#)

Tradus din Op *de Hoogte*, Vaassen, NL, Ediția 5, Nr. 1, toamna 1997, pag. 10-15

Traducere: Ion Simionescu